

ZÁŠADNÍ ŠTANOVISKO K PROJEVU „ŠEDMI“

Poslední události v Komunistické straně Československa a především vystoupení sedmi spisovatelů dobrého jména, organizovaných v KŠČ, nutí i nás, organizované i neorganizované pracovníky v moderní kultuře, říci slovo, které nechce přesahovat meze naší kompetence, které však chce jasně vyznačit stanovisko, jež je pro nás samozřejmé.

Jsme přesvědčeni, že skutečný rozvoj moderní kultury je závislý na revolučním dělnickém hnutí a že její vítězství je podmíněno vítězstvím dělnické třídy. Jsme přesvědčeni, že je to komunistická strana, která má a jediná může být vůdcem revoluce, a tím i nositelkou všeho našeho kulturního snažení. Pociťovali jsme vždy jako vlastní oslabení každý krok, který jí sváděl z její revoluční linie. A tu dnes, právě dnes, kdy zcela jasně vidíme, jak stoupá její revoluční energie, dnes, kdy konečně nalézá sílu zbavit se všeho bezzásadového, právě dnes vystupuje sedm spisovatelů, sedm našich kamarádů, a staví se tam, kde nikdy neměli stát: proti revoluční dělnické organizaci.

Ať si jejich krok vykládáme sebelépe, ať hledáme kdekoliv důvody jejich akce, nemůžeme jejich projev vidět jinak než jako těžkou chybu, jako nepochopení významu revolučního hnutí, jako naprosté nedocení revoluční síly dělnické třídy, a tím jako nebezpečí pro moderní kulturní tvorbu.

Sedm spisovatelů využilo svých literárních jmen k politic-

kému útoku proti straně, která pro nás znamená život a která až dosud znamenala život i pro ně. Nevybočili však pouze ze své kompetence, vybočili z linie, po níž musíme všichni jít, nemáme-li se zpronevřit svému úkolu, a proto vystupujeme — ne abychom korigovali jejich chybu — ale abychom zdůraznili, že zde se naše cesty rozcházejí.

Karel Teige, Vítězslav Nezval, Konstantin Biebl, Vilém Závada, František Halas, Karel Konrád, Ladislav Novomeský, Vladimír Clementis, Bedřich Václavek, Jiří Weil, Julius Fučík, Vojtěch Tittelbach